

indført Slagtetvang, kan den i §. 2 omtalte Anerkendelse ikke gives noget efter dette Tidspunkt oprettet privat Slagteri, der er beliggende paa den paagældende Købstads Grund eller i en tilgrænsende Kommune, medmindre Kommunalbestyrelsen i den Kommune, hvor Slagtehuset er beliggende, dertil giver sit Samtykke. Disse Begrænsninger findes ikke i dette Forslag, og deraf følger, at der kan oprettes ny Slagtehus om ikke i Købstæderne, saa dog i de tilgrænsende Kommuner, hvilket kan medføre, at Indtægten ved Kødkontrolstationen forsvinder, og at ogsaa Slagtningen i de offentlige Slagtehus yderligere kan reduceres. Jeg skal ikke nærmere komme ind paa det af det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott) rejste Spørgsmaal, hvorvidt Andelsselskabet har Regres til Odense Kommune. Det er et Spørgsmaal, der først bliver aktuelt, naar der foreligger en Lov, hvorefter der gøres Indgreb i Selskabets Rettigheder. Men jeg skønner ikke rettere, end at, naar Lovgivningsmagten staar over for dette Spørgsmaal, maa vi nøje overveje, om vi kunne komme udenom dette Spørgsmaal, uden at der i saa Henseende ydes Erstatning.

I det hele kan jeg henvise til, at Rigsdagen tidligere ved lignende Lejligheder over for lignende Forhold har fundet, at Billighed og Retfærdighed krævede, at der paa det Omraade ydedes Erstatning. Jeg skal f. Eks. nævne, at da Forskellen mellem det privilegerede og uprilegerede Hartkorn ophævedes ved Lov af 20. Juni 1850, blev der ydet fuld Erstatning til Ejere af det privilegerede Hartkorn, ligesom ogsaa disse Ejere nu ved Hartkornskatternes Ophævelse nyde samme Fordel som Ejere af det uprilegerede Hartkorn. Da Loven af 19. Februar 1861 om Afløsning af Smaaredsel in natura her i Landet gennemførtes, blev det derved fastslaaet, at de Gaver til Præst og Degn, som vore Forfædre havde ydet til disse gennem Tiderne, vare blevne til en Ejendomsret. Ligeledes bestemtes det nu ved Tiendens Afløsning, at der ikke alene skal ydes fuld Erstatning til Tiendeejerne, men ogsaa, at Staten deltager i Ydelsen af denne Afløsningssum. Og i de Forhold, hvor Staten ikke har forment, at der direkte burde ydes Tilskud, er Sagen dog ordnet saaledes, at man ikke har gennemført Afløsningen hurtigt, men har søgt gennem en Aarrække at udjævne det Misforhold, som muligt kunde komme til Stede ved Lovens Gennemførelse. Jeg skal saaledes nævne, at da man i Fjor vedtog

Skattelovene og dermed den Ordning, at den kommunale Beskatning skulde overgaa fra Hartkornbeskatning til Ejendomsskyld, blev der sat en Tidsperiode af 20 Aar for at udjævne de Misforhold, der muligvis kunde komme til Stede. Og jeg skulde meget tage fejl, naar der ved en større Revision af vor Toldlov her i Tinget vilde blive vedtaget et Lovforslag, hvorved der paa en Gang sloges, en Streg over al Toldbeskyttelse her i Landet. Jeg tror ikke, at Lovgivningsmagten vilde driste sig til at udsætte Landet for den Fare, der derved kunde komme til Stede for de mange Virksomheder, der under den nuværende Toldlov ere komne frem. Jeg tvivler ikke om, at en saadan Revision af Toldloven vilde blive baseret paa Afskrivning, Nedsættelse eller Reduktion gennem en Aarrække af den Beskyttelse, som den nuværende Toldlov medfører. En lignende Opfattelse er paa det Omraade, her er Tale om, ogsaa bleven gjort gældende af den Kommission, som den 15. Juli 1898 af Regeringen blev nedsat til at undersøge Ordningen af Kødkontrollen her i Landet. Naar den ærede Forslagsstiller (Krabbe) udtalte, at denne Kommission nærmest var nedsat paa Grundlag af et Andragende fra de samvirkende danske Andelsslagterier, skal jeg her tilføje, at i denne Kommission sad ogsaa Formanden for de danske Andelsslagterier, Folketingsmand Blem, og i den Betænkning, som blev afgiven, er han med til at fastslaa det Princip, at det vilde være en Uretfærdighed at afløse det bestaaende Forhold uden at give Erstatning. Det samme Princip var fastslaaet i det Forslag, som Landbrugsminister Hage fremsatte her i Tinget i Aaret 1900, idet der i Forslagets § 13 var fastsat bestemte Regler, hvorefter der skulde ydes Erstatning.

Ved det af mig fremførte Eksempel, som jeg har tilladt mig udførlig at omtale, er Forholdet altsaa dette, at Odense Købstad med Justitsministeriets Approbation har gennemført Kødkontrol og Slagtetvang, og at de fynske Landmænd have købt de offentlige Slagtehus paa Grundlag af de gældende Sundhedsvedtægter og Kontrakter i Overensstemmelse med bestaaende Love, hvis retslige Gyldighed er fastslaaet ved Højesteretsdom af 8. Marts 1892. De have købt denne Ret med det Formaal derved at gavne det fynske Landbrug og under Forudsætning af, at det var en Ret, der ikke uden videre kunde tages fra dem. Idet jeg altsaa her staar ikke alene som Folketingsmand, men